

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **E. P., s. r. o.**
sídlem X
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Kolářem
sídlem Perucká 2483/9, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 1. 10. 2018, č. j. 128273/2018/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Původní žalobce JUDr. Tomáš Pelikán se jako správce konkursní podstaty úpadce P. T. a.s., sídlem X (dále jen „úpadce“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského

úřadu Příbram, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 4. 2017, č. j. MeUPB 40132/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad povolil Společenství vlastníků jednotek, P X, X, X, X (dále jen „stavebník“) stavbu plynové kotelny – P. VII, X na pozemcích st. p. X, X a X v katastrálním území B. H. (dále jen „stavba“).

2. Usnesením ze dne 17. 12. 2019, č. j. 43 A 186/2018 – 33, soud rozhodl, že namísto původního žalobce bude v řízení dále pokračováno se žalobkyní, která se důsledkem koupě obchodního závodu úpadce stala jeho právní nástupkyní. Žalobkyně tak vstoupila do řízení namísto úpadce coby dosavadního účastníka [§ 107a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a tedy převzala stav řízení, jaký tu byl v době jejího nástupu (§ 107a odst. 3, § 107 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Soud proto předesílá, že v dalších částech odůvodnění tohoto rozsudku hovoří o podáních činěných žalující stranou jako o podáních žalobkyně, byť fakticky tato podání činil původní žalobce jménem úpadce (do jehož práv žalobkyně vstoupila).
3. Stavebník, ač soudem obeslán, neuplatnil práva osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s. ř. s.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně předně namítá, že stavebník v rozporu s § 9a odst. 1 písm. a) zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění zákona č. 131/2015 Sb. (dále jen „zákon o hospodaření energií“) nezajistil a nepředložil energetický posudek. Uvádí, že plánovanou stavbou dojde k přechodu z alternativního systému dodávek energie, mezi něž podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o hospodaření energií patří soustava zásobování tepelnou energií, na jiný než alternativní systém dodávek energie. Podle žalobkyně neobstojí tvrzení žalovaného, že stavebník není povinen energetický posudek zajistit, jelikož neinstaluje zdroj energie s tepelným výkonem vyšším než 200 kW. Žalovaný totiž zcela opomněl, že stavebník má povinnost předložit energetický posudek podle § 9a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. d) zákona o hospodaření energií.
5. Žalobkyně dále namítá, že ve stavebním řízení nebylo doloženo, že by spoluvlastníci společných prostor (vlastníci jednotek) souhlasili s odpojením od centrální vytápění, se samotným provedením stavby a dále s tím, aby je nebo celé společenství vlastníků jednotek zastupovala v jakémkoliv správním řízení společnost T. S. s.r.o. (dále též „zmocněnec“). Stavebníkem předložený zápis ze shromáždění Společenství vlastníků jednotek je v tomto ohledu zcela nedostatečný, jelikož uvedené projevy vůle vůbec neobsahuje.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

6. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně není oprávněna vznášet námitky přesahující rámec § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 91/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014 – 43. Dále uvedl, že stavebník nebyl povinen předložit energetický posudek, protože instalovaný příkon (žalovaný zřejmě mýlil výkon – pozn. soudu) kotelny není vyšší než 200 kW.
7. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že v případě přechodu z alternativního systému dodávek energie na jiný systém dodávek energie zákon žádnou dolní mez tepelného výkonu nestanoví. Povinnost předložit energetický posudek

tudíž platí bez ohledu na tepelný výkon pro každou stavbu, v rámci níž je plánován přechod z alternativního systému dodávek energie na jiný. Dikce § 9a odst. 1 písm. a) zákona o hospodaření energií podle žalobkyně jinou interpretaci neumožňuje. Dále žalobkyně uvedla, že stavebník měl povinnost předložit energetický posudek i podle § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Závěrem žalobkyně uvedla, že žalovaný je povinen v odvolacím řízení přezkoumávat zákonnost prvostupňového rozhodnutí bez ohledu na to, zda byla žalobkyně vzhledem k § 114 stavebního zákona oprávněna námitky vznést.

IV. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

V. Skutková zjištění ze správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
10. Dne 27. 6. 2016 podal stavebník žádost o stavební povolení na stavbu plynové kotelny. Ve stavebním řízení mimo jiné předložil:
- projektovou dokumentaci pro stavební povolení,
 - plnou moc ze dne 1. 3. 2016 udělenou společnosti T. S. s.r.o. k zastupování v celém stavebním řízení (*„ve věci Vestavba záložního zdroje pro vytápění a ohřev TV a stavebního povolení s Městem P., Stavebním úřadem“*),
 - zápis ze shromáždění vlastníků jednotek ze dne 9. 2. 2016, podle nějž byl záměr instalace nové plynové kotelny schválen.
11. Dne 24. 8. 2016 vydal stavební úřad oznámení o zahájení stavebního řízení, dle kterého se stavební úřad rozhodl upustit od ohledání na místě a od ústního jednání, a současně stanovil lhůtu 10 dnů ode dne doručení oznámení k podání námitek.
12. Dne 14. 9. 2016 vydal stavební úřad rozhodnutí, jímž stavebníkovi povolil provedení stavby. Žalovaný předmětné rozhodnutí k odvolání žalobkyně zrušil, jelikož z předložené projektové dokumentace nešlo zjistit, jakým způsobem bude probíhat napojení stavby na stávající rozvody napojené na žalobkyni, a dále nebylo posouzeno, zda je provedení stavby v souladu s územní energetickou koncepcí.
13. Následně stavebník předložil doplněnou projektovou dokumentaci. Podle části D projektové dokumentace měl být stávající centrální zdroj tepla (dále jen „CZT“) a ohřevu teplé užitkové vody (dále jen „TV“) trvale odpojen a nahrazen modernějším a úspornějším zdrojem v podobě plynové kotelny. Pro dosažení požadovaného tepelného výkonu pro ústřední topení a ohřev TV byly navrženy dva závěsné kondenzační plynové kotle Buderus o celkovém maximálním výkonu 193 kW. Podle části B projektové dokumentace by stavba neměla nijak zasáhnout do stávajícího napojení objektu na technickou infrastrukturu. Podle dokladové části projektové dokumentace (výkres č. 1) by neměla stavba zasahovat do stávajícího potrubí CZT.

14. Dne 28. 4. 2017 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění zejména uvedl, že stavebník nebyl povinen předložit energetický posudek, jelikož neinstaluje žádný zdroj energie s tepelným výkonem vyšším než 200 kW.

VI. Průběh soudního jednání a posouzení věci soudem

15. Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body. Nad rámec referátu podstatného obsahu správního spisu soud neprováděl žádné dokazování.

Obecná východiska

16. Soud předně připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy poskytují ochranu tomu, kdo tvrdí, že byl nezákonným správním rozhodnutím zkrácen na svých veřejných subjektivních právech (srov. § 2 ve vztahu k § 65 odst. 1 s. ř. s.), což je ještě zdůrazněno dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu tudíž nepředstavuje prostředek pro všeobecnou kontrolu zákonnosti rozhodování správního orgánu, proto se v jejím rámci nelze úspěšně domáhat ochrany veřejných subjektivních práv jiných osob či obecně ochrany veřejného zájmu jako takového (vyjma specifických případů žalob podávaných spolky ve smyslu § 65 odst. 2 či vybranými subjekty ve smyslu § 66 s. ř. s., ani jedno však není případ žalobkyně). Ostatně i judikatura správních soudů konstantně dovozuje, že v rámci žaloby proti rozhodnutí správních orgánů se nelze úspěšně stavět do role dohlázeatele nad zákonností řízení vedených podle stavebního zákona, ale je třeba alespoň tvrdit, jak se namítané pochybení správních orgánů mělo projevit na veřejných subjektivních právech žalující osoby. Například Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014 – 48, bodě 34, konstatoval, že „[ž]alobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlázeatel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo.“
17. Závěry předchozího odstavce mají značný význam pro nyní posuzovanou věc, ve které je obecně poukazováno na rozpor se zákonem, aniž by zároveň bylo tvrzeno, jak konkrétně tato namítaná nezákonnost měla poškodit veřejná subjektivní práva žalobkyně. Tento zásadní argumentační nedostatek sám o sobě pozici žalobkyně velmi oslabuje a do značné míry předznamenává nedůvodnost žaloby.
18. Soud dále konstatuje, že případy teplárenských společností, jež brojily proti stavebním povolením umožňujícím změnu způsobu vytápění budov a jejich odpojení od CZT, se správní soudy již opakovaně zabývaly (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 – 159, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 – 71 nebo ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014 – 43), přičemž nosným důvodem neúspěchu žalujících teplárenských společností bylo právě zdůrazňování obecného nesouladu stavebních projektů s právními předpisy, ovšem bez namítání konkrétního poškození svých vlastních (veřejných subjektivních) práv odvíjejících se od práv účastníka stavebního řízení. V projednávané věci soud neshledal žádný důvod, aby se od dosavadní rozhodovací praxe odchýlil.

19. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v rámci stavebního řízení nevystupovala jako stavebník, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, ale jako účastník ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona. **Účastenství žalobkyně ve stavebním řízení bylo dáno jejím právem odpovídajícím zákonnému věcnému břemeni k nemovitosti, jíž se stavební úpravy týkaly** [srov. § 76 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „energetický zákon“)].
20. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona „[ú]častník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi **přímo dotčeno** jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. [...] Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; **k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřiblíží**“ (zvýraznění doplněno zde i dále v textu soudem).
21. Citované ustanovení tedy neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68). Skutečnosti, které založily účastenství žalobkyně ve stavebním řízení, jsou velmi důležité s ohledem na omezení účastníků řízení o povolení stavby vznášet v takovém řízení námitky. Pokud tedy bylo účastenství žalobkyně odvozeno od dotčení jejích práv, tak právě v mezích možného dotčení těchto práv jí příslušel výkon účastnických práv v daném řízení a ochrana jejích hmotných práv (§ 114 odst. 1 stavebního zákona). Energetický zákon přitom žádným způsobem nerozsahuje práva účastníků stavebního řízení vznášet námitky nad rámec § 114 stavebního zákona.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 419/2017 – 28, který se týkal skutkově obdobné věci, uvedl: „*provozovatel, resp. vlastník soustavy zásobování tepelnou energií, může vznášet námitky jen z důvodu dotčení vlastnického práva či jiného věcného práva, nicméně nepřisluší mu námitky na ochranu veřejného zájmu, a to bez ohledu na skutečnost, že provozuje zásobovací soustavu podle energetického zákona ve veřejném zájmu. [...] Obtíže technického rázu související s odpojením objektu od SZTE [soustavy zásobování tepelnou energií – pozn. soudu], byť i mohou vést ke zvýšení nákladů či k nutnosti repase soustavy, nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. [...] [S]tavební řízení, v němž se rozhoduje o změně způsobu vytápění, není a nemá být pro držitele licence na rozvod tepla a dosavadního dodavatele tepelné energie nástrojem k udržení svých zákazníků – odběratelů tepelné energie. **Smyslem jeho účastenství v takovém řízení má být ochrana jeho věcných práv k nemovitosti v důsledku umístění rozvodného zařízení, nikoli ochrana jeho podnikatelských záměrů, ekonomických zájmů a dosavadních investic do zásobovací soustavy.***“ Z uvedeného rámce soud vycházel při přezkumu žalobních bodů.

Vypořádání žalobních bodů

23. Žalobkyně se ochrany svých práv k CZT a rozvodné soustavě dovolávala velmi obecně. Ve stavebním řízení ani v řízení před soudem žalobkyně blíže neuvedla, v čem konkrétně by se měla stavba dotknout jejích práv jakožto vlastníka soustavy zásobování tepelnou energií. Ani ze správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobkynina práva k rozvodné soustavě měla být stavbou dotčena. Právě naopak, z obsahu

projektové dokumentace nelze jakkoli dovodit, že by stavba měla nějak zasáhnout do stávajících rozvodů a technické infrastruktury (viz části B a D projektové dokumentace a výkres č. 1).

24. Podle § 9a odst. 1 písm. a) zákona o hospodaření energií „[s]tavebník, společenství vlastníků jednotek nebo vlastník budovy nebo energetického hospodářství zajistí energetický posudek pro posouzení technické, ekonomické a ekologické proveditelnosti alternativních systémů dodávek energie při výstavbě nových budov nebo při větší změně dokončené budovy se zdrojem energie s instalovaným tepelným výkonem vyšším než 200 kW, pokud se nejedná o alternativní systém dodávek energie nebo při přechodu z alternativního systému dodávek energie na jiný než alternativní systém dodávek energie.“
25. Alternativním systémem dodávek energie se rozumí systém dodávek využívající energii z obnovitelných zdrojů, kombinované výroby elektřiny a tepla, soustavy zásobování tepelnou energií a tepelného čerpadla [srov. § 7 odst. 1 písm. d) zákona o hospodaření energií].
26. Z uvedeného vyplývá, že energetický posudek pro posouzení technické, ekonomické a ekologické proveditelnosti alternativních systémů dodávek energie musí být zajištěn ve třech případech, a sice:
- 1) při výstavbě nových budov, nebo
 - 2) při větší změně dokončené budovy se zdrojem energie s instalovaným tepelným výkonem vyšším než 200 kW, pokud se nejedná o alternativní systém dodávek energie, nebo
 - 3) při přechodu z alternativního systému dodávek energie na jiný než alternativní systém dodávek energie.
27. Mezi účastníky není sporu o tom, že posuzovaná věc nespadá ani pod případ ad 1) (výstavba nové budovy) ani pod případ ad 2) (instalace zdroje energie s instalovaným tepelným výkonem vyšším než 200 kW). V důsledku provedení stavby ovšem mělo dojít k přechodu z alternativního systému dodávek energie (soustavy zásobování tepelnou energií) na jiný než alternativní systém dodávek energie (vytápění kondenzačním plynovým kotlem). Soud proto dává žalobkyni za pravdu potud, že v předmětném stavebním řízení měl být energetický posudek zajištěn.
28. Ačkoliv je námitka porušení § 9a odst. 1 písm. a) zákona o hospodaření energií ve svém jádru správná, soud shledal, že přesahuje rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, protože se týká výlučně veřejného zájmu na ochraně životního prostředí, potažmo ochrany veřejných subjektivních práv třetích osob (stavebníka a spoluvlastníků společných prostor), avšak nikoliv ochrany vlastních veřejných subjektivních práv žalobkyně. Účelem vypracování energetického posudku totiž bylo posouzení technické, ekonomické a ekologické přijatelnosti instalace plynových kotlů, tedy zda je jejich instalace technicky možná, ekonomicky výhodná [srov. § 5 odst. 2 písm. b) vyhlášky 480/2012 Sb., o energetickém auditu a energetickém posudku (dále jen „vyhláška 480/2012 Sb.“), a přílohu č. 5 k této vyhlášce] a přijatelná z hlediska změny emisí znečišťujících látek [srov. § 5 odst. 2 písm. c) vyhlášky 480/2012 Sb. a přílohu č. 6 k této vyhlášce]. Žádné z těchto kritérií se právní sféry žalobkyně nedotýká. Nezajištění energetického posudku podle § 9a odst. 1 písm. a) zákona o hospodaření energií tudíž nemohlo nijak zasáhnout do právního postavení žalobkyně, resp. do jejího práva odpovídajícího zákonnému věcnému břemeni

k nemovitosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018 – 34, bod 30, a ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019 – 52, bod 34). Je třeba opakovaně zdůraznit, že žalobkyně jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu (srov. § 66 s. ř. s.). Skutečnost, že správní orgány po stavebníkovi nepožadovaly předložení energetického posudku, sice představuje porušení stavebního řádu, nicméně s ohledem na postavení žalobkyně zcela bez dopadů do jejích veřejných subjektivních práv. Vzhledem k tomu je tento žalobní bod nedůvodný.

29. Pro úplnost soud podotýká, že povinnost stavebníka předložit energetický posudek, jímž by byla prokázána ekonomická nepřijatelnost stávajícího způsobu vytápění, nelze v posuzované věci dovozovat z § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Povinnost předložit energetický posudek podle tohoto ustanovení totiž byla zavedena až s účinností od 1. 1. 2017 zákonem č. 369/2016 Sb., který se na předmětné stavební řízení (zahájené dne 27. 6. 2016) nevztahoval (srov. část první čl. II bod 1 zákona č. 369/2016 Sb.). Námitka porušení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší navíc rovněž přesahuje rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, protože se týká výlučně veřejného zájmu na ochraně ovzduší a nijak nezasahuje do právního postavení žalobkyně.
30. Pokud jde o námitku žalobkyně, že stavebník nedoložil souhlas spoluvlastníků společných prostor s odpojením od centrálního vytápění, soud konstatuje, že stavební zákon ani žádný jiný předpis povinnost předložit takový souhlas k žádosti o stavební povolení nestanoví. K odpojení od tepelného zařízení totiž dochází v důsledku ukončení soukromoprávního odběratelského vztahu (srov. rozsudek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 419/2017 – 28), který je pro stavební řízení zcela irelevantní.
31. Žalobkyně ani netvrdila, že by se nedoložení souhlasu spoluvlastníků společných prostor s provedením stavby [srov. § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona] mohlo dotknout jejích subjektivních práv. Námitka nedoložení tohoto souhlasu je navíc zjevně lichá, neboť k žádosti o stavební povolení byl doložen zápis ze shromáždění vlastníků jednotek ze dne 9. 2. 2016 (viz bod 10 výše), podle něž byl záměr instalace nové plynové kotelny schválen.
32. Totéž platí i ve vztahu k namítanému nedostatku oprávnění zmocněnce zastupovat stavebníka ve stavebním řízení. Ani v tomto směru není v žalobě prakticky nijak tvrzeno, jak by se případný nedostatek takového zmocnění mohl dotknout subjektivních práv žalobkyně. Nutno podotknout, že k žádosti o stavebního povolení byla doložena řádná plná moc ze dne 1. 3. 2016 s jednoznačně vymezeným obsahem (viz bod 10 výše) a rozsahem zmocnění pro celé řízení [srov. § 33 odst. 2 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 250/2014 Sb. (dále jen „správní řád“)]. Souhlas jednotlivých spoluvlastníků společných prostor nebyl ke zplnomocnění společnosti T. S. s. r. o. potřeba. Zcela postačovalo, pokud byla společnost T. S. s. r. o. zplnomocněna stavebníkem, jemuž plyne oprávnění jednat za všechny spoluvlastníky společných prostor přímo ze zákona [srov. § 1196 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, s přihlédnutím k § 30 odst. 1 a § 33 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

VII. Závěr a náklady řízení

33. Jelikož žalobkyně namítala taková porušení zákona, která se její právní sféry nijak nedotýkala, soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

34. Nad rámec posouzení žaloby soud podotýká, že chtěla-li žalobkyně zabránit odpojení stávajících odběratelů od své soustavy CZT, pak spíše než žalobou proti rozhodnutí orgánu veřejné správy měla náležitě uzpůsobit své tržní chování (např. nižší cenou či zkvalitněním služeb, čímž lze motivovat stávající odběratele k tomu, aby odebírali energie od stávajícího dodavatele a neměli důvod zajišťovat si vlastní zdroje).
35. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu